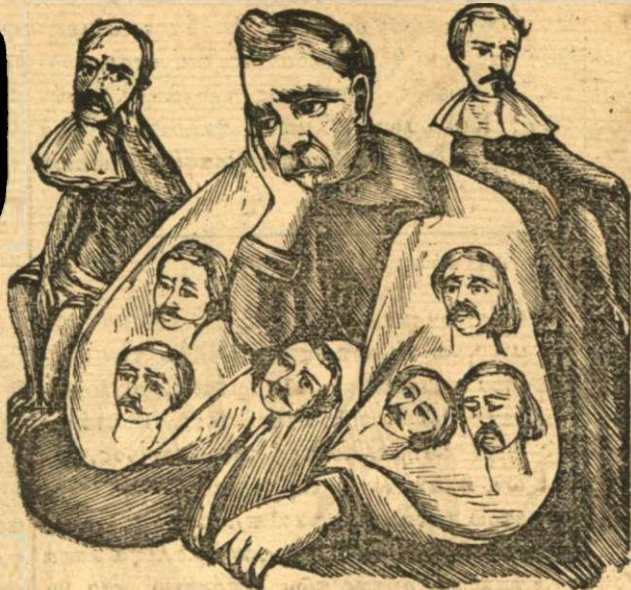

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΟΙ ΜΑΝΙΩΔΕΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ «ΛΑΟΥ».

Ὁ πρῶτον καθηγητὴς τοῦ ποιη. καὶ Συνταγμ. Δικαίου ἀποβλήθεις καὶ πανταχόθεν ἐκδιωχθεὶς διὰ τὰ γνωστὰ ἀνοσιουργήματά του, ἐν δὲ τῇ ἀπελπισίᾳ του καταληθθεὶς ὑπὸ πρωτοφανοῦς λύσεως κατέφυγεν παρὰ τῷ συντάκτῃ τοῦ «Λαοῦ» ὅστις ὁμοιοπαθῆς ὢν, παρέδωκεν εἰς τὴν διάκρισίν του τὸ βδελυρὸν αὐτοῦ ὄργανον, τὸ δοχεῖον πάσης καταχθονίου ὕλης. Τοιοῦτοτρόπως ἡ μανία εὐρούσα τὴν καταχθονιότητα καὶ συνδεδεῖσα ἀδιαρρήτως μετ' αὐτῆς ἤρξαντο σωρεύουσαι καθ' ἑκάστην δυσωδεστάτην ὕλην κατὰ τε τῆς βουλῆς, τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ παντὸς ἐντίμου πολιτευομένου. Τὴν πρωτοφάνη ταύτην λύσαν τῶν συντακτῶν τοῦ «Λαοῦ» ἰδόντες, ἠναγκάσθημεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν ν' ἀφηγηθῶμεν τὸν πολυδύλλητον αὐτῶν βίον καὶ τὰ ἔσχατως παρ' αὐτῶν διαδραματισθέντα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ φημώσωμεν αὐτοὺς, τοῦναντίον ἠξήσαμεν τὴν λύσαν αὐτῶν

τοσοῦτον, ὥστε ἐπετέθησαν καὶ καθ' ἡμῶν ὑβρίζοντες καὶ ἀναιδῶς διαψεύδοντες, οἷα κατὰ τοῦ ἀποβλήτου καθηγητοῦ εἶπομεν. Μολονότι δὲν εἶχομεν σκοπὸν νὰ ἐπανέλθωμεν κατὰ συντακτῶν μαινομένων, διότι τοιοῦτος ἀγὼν εἶνε ὄλως μάταιος καὶ τῶν κυνοκτόνων ἴδιος, οὐχ ἤττον ἐπειδὴ οἱ ἀναιδεῖς ἐτόλμησαν νὰ ὑβρίσωσιν ἡμᾶς διαψεύδοντες, ὅσα κατὰ τοῦ ἀποβλήτου καθηγητοῦ εἶπομεν, διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα καὶ αὐθις νὰ λάβωμεν ἐκ τῆς κόμης τοὺς σεμνολόγους τούτους συντάκτας καὶ νὰ τοὺς φέρωμεν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ οὐχὶ ὅπως τοὺς καταισχύνομεν, διότι ἡ αἰδῶς καὶ ἡ αἰσχύνῃ ἐξέλιπε πλέον ἀπὸ τοῦ ἐσιγματομένου προσώπου των, ἀλλ' ἵνα καταστήσωμεν γνωστὸν, ὅποια τέρατα κρύπτονται ὑπὸ τὰς καταχθονίους στήλας τοῦ «Λαοῦ».

Έν πρώτοις ἀπαντῶν, ὃ ἀπόβλητε καθηγητὰ καὶ τοῦ Συντάγματος κατεργάτα, διατείνεσαι ἀναισχύντως, ὅτι οὐδέποτε ἀντισυνταγματικῶς ἐγνωμάτευσες. Ἴσως ἢ καταλαβοῦσά σε νόσος σὲ κατέστησε ἐπι-

λήτμονα τῶν παρελθόντων κατορθωμάτων σου. Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ὁ συντάξας καὶ ἐγχειρίσας τῷ τότε προέδρῳ τῆς βουλῆς Ζάρκῳ τὸ κατάπτυστον ἐκεῖνο ἐγγράφον, δι' οὗ ἐγνωμάτευσες, ὅτι οἱ ἐνιστάμενοι περὶ μὴ ἀπαρτίας ἀνάγκη νὰ ὦσι δέκα τοῦλάχιστον, ἐνῶ κατὰ τὸ Σύνταγμα ἀρκεῖ εἰς καὶ μόνον; Σὺ δὲν συνέταττες ἄρθρα καὶ παραρτήματα, δι' ὧν ἐπεδοκίμαζες τὴν διαγωγὴν τῶν στηλιτῶν καὶ δὲν προσεκαλεῖτο εἰς ὅλα τὰ καταχθόνια αὐτῶν συμβούλια γνωμοδοτῶν κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν; Ἦδὴ δὲ ὑπερασπιζόμενος τοὺς ἐπισιμωνίᾳ κατηγορουμένους καὶ πραγματευόμενος περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητος τῆς τε βουλῆς καὶ τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου δὲν γράφεις ἐν τῷ «Λαῷ» ἀντιφατικῶς πρὸς τὸ σύγγραμμά σου; Καυχᾶσαι, ὅτι ἡ σπουδαιότης τῶν συγγραμμάτων σου ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἂν τοῦτο ἦ ἀληθές, διατί, ὅτε ὁ συντάκτης τοῦ «Αἰῶνος» ἐξελέγξας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ συγγράμματά σου, ἀπέδειξεν αὐτὰ ἀνάξια ἀναγνώσεως, ὡς σύρραμμα

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΔΗΣ.

Ποῖος ἀπ' ὄλους δὲν εἰξεύρει τὸν καλὸ Λογιωτατίδη,
 Ὅπου ὄλοι τὸν φωνάζουν βαγαπόντη καὶ κασιδίη,
 Καὶ ὁ Ἄνθιμος Αἰγίνης τὸν ὠνόμασε παιδί του
 Γιατί ἔβλεπ' ὁ καυμένος τὴν μεγάλην προκοπὴν του,
 Κ' ἐζητοῦσε νὰ τὸν κάμη μετὰ τὸ ἕνα καὶ μετὰ τ' ἄλλο
 Ἄνθρωπο πολὺ μεγάλο;

Ποῖος τὸν Λογιωτατίδη τὸν μεγάλο δὲν εἰξεύρει
 Ποῦ ἔμπορεῖ μετὰ χίλιους τρόπους τὸν ἀργύριον νὰ εὕρη,
 Κ' ὅταν ἔλθῃ εἰς ἀνάγκην, καὶ ἡ πείνα τότε σφίγῃ,
 Εἰμπορεῖ εὐθὺς καὶ βγάξῃ καὶ ἀπὸ τὴν μύϊγα ξύγκι,
 Καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι γίνεται ἀντ' ἄλλου ἄλλος,
 Ἄστρονόμος, γεωμέτρης, καὶ νομομαθῆς μέγας;

ὦ! καὶ ποῖος δὲν εἰξεύρει τὸν σοφὸ Λογιωτατίδη,
 Τῆς δημοσιογραφίας τὸ ἀτίμητο στολίδι,
 Ὅπου ἔξεύρει χίλιαις τόσαις καὶ μεγάλαις κουταμάραις,
 Καὶ σπουδαῖα ἄρθρα κάνει γι' ἄραις, μάραις, κουκουγάρεις,
 Καὶ κεντᾶ, καὶ φαρμακεύει, καὶ πληγώνει τὸν καθένα
 Μετὰ τὴν κοπτερήν του πένα;

Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι ὁ τρανὸς Λογιωτατίδης,
 Ὅχι ὁμως σὰν καὶ πρῶτα βρωμιασμένος καὶ κασιδίης.
 Ἐβγάλα τὴν βρῶμα ὅλη καὶ τὴν λίγδα καὶ τὴν ψῶρα
 Ὅπου ἔτρωγ' ὀλοένα τὸ κορμάκι μου, καὶ τώρα
 Εἶμαι σὰν τὸ φιγουρίνι ἐδῶ μέσα ἔς τὰς Ἀθήνας,
 Καὶ γιὰ κόντη μετὰ εἰξεύρει καὶ ὁ Τάδες καὶ ὁ Δεΐνας.

Εἰς τὰ πρῶτά μου τὰ χρόνια ὄλοι μ' εἶχαν γιὰ σκουπίδι,
 Καὶ δὲν εἰξευρε κανένας τὸν σοφὸ Λογιωτατίδη,
 Καὶ ἀγνωρίστος ἔπερνούσα ὁ καυμένος τὸν καιρὸ μου,
 Κ' ὅλη ἡμέρα κι' ὅλη νύχτα ἐβαστοῦσα τὸ μυαλό μου,
 Κ' ἐσκεπτόμουν γιὰ νὰ εὕρω ἕνα μέσον, ἕνα τρόπον,
 Νὰ πλουτίσω δίχως κόπον.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.

Παντού έπηγα κ' εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ παζάρι
Διὰ νὰ εὕρω ἄμαξα, ὠραῖό μου κανάρι,
Νὰ πᾶμε εἰς τὸ θέατρο, ἀλλὰ... τί δυστυχία!
Ὅπου κι' ἂν ἴπῃγα, πουθενὰ δὲν ἦρα οὔτε μία.
Ὅλαις τῆς ἐνοικίαςαν ἀπὸ τὸ μεσημέρι,
Καὶ δὲν εὕρισκεται καμμιά, γλυκύτατό μου ταῖρι.

Μὰ ξεύρεις, γυναικούλά μου, τί ἐσυλλογιζόμουν
Σ τὸ δρόμο ποῦ ἐρχόμουν;
Εἰξεύρω πῶς τὸ πόδι σοῦ τὸ λεπτοκαμωμένο
Ἀπάνω εἰς τὰ πούπουλα εἶνε συνειθισμένο,
Καὶ δὲν μπορεῖς εἰς τὸ θέατρο νὰ πᾶς χωρὶς ἀμάξι,
Γιατί θὰ πάθῃς τίποτε... πῶ! πῶ! Θεὸς φυλάξοι!

Λοιπὸν ἐσκέφθηκα κ' ἐγώ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
Σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπαλὰ νὰ σὲ τοποθετήσω
Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ καὶ δίτροχ' ἄμαξάκι,
Ποῦ βάζ' ἡ παραμάννα μας τ' ὠραῖό μας παιδάκι,
Κ' ἐγὼ νὰ κάνω τ' ἄλογο, καὶ σὺ τὸν καρωτσέρη,
Νὰ πᾶμε εἰς τὸ θέατρο, γλυκύτατό μου ταῖρι.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.

Καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθηκες... κ' ἐγὼ ἀνησυχούσα,
Κ' ἐγύριζα, κ' ἐγύριζα, καὶ ἐκαρδιοχτυπούσα,
Καὶ μοναχὴ μου ἔλεγα πῶ! πῶ! τί δυστυχία,
Ἐὰν δὲν εὕρη ἄμαξα ὁ ἄνδρας μου καμμιά.
Εἶν' ἀδίκον τὸ Ζιροφλὲ ἀπόψε νὰ μὴν ὀδοῦμε,
Καὶ ἐν λαμπρὸν μελόδραμα νὰ ἀποστερηθοῦμε.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀνδρούλη μου, εἰξεύρω πῶς φροντίζεις
Μὲ κάθε τρόπον κ' ἔξοδον νὰ μὲ καλοκαρδίζης.
Εἰξεύρω πῶς μὲ ἀγαπᾷς, πῶς εἶμαι ἡ ζωὴ σου,
Καὶ μ' ἔχεις πάντα, ἄνδρα μου, εἰς τὴν ἐνθύμησί σου
Ἀλλὰ κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ψυχὴ μου, σὲ λατρεύω,
Καὶ μὴν ἀκοῦς ποῦ λέγουνε ὅτι σὲ μασκαρεύω.

Μὴν τοὺς ἀκοῦς, πουλάκι μου... τέτοια ἐγὼ δὲν κάνω.
Ἐγὼ ἐσένα ἀγαπῶ, τὸ λουσο, καὶ τὸ πιάνο,
Καὶ γιὰ τὰ ἄλλα, μάτια μου, ἓνα παρὰ δὲν δίνω...
Ἄν σοῦ τὸ λέγω ψέμματα, Θεόστραβη νὰ μείνω.
Τράβα λοιπὸν τὸ δίτροχο, ποῦ μπαίνει τὸ μωρό μας,
Καὶ ἔτσι θ' ἀποδείξουμε τὸν Φαναριωτισμό μας.